

RAAD VAN STATE, AFDELING ADMINISTRATIE.

A R R E S T

**nr. 92.281 van 16 januari 2001
in de zaak A. 58.713/VII-18.961.**

In zake : XXX,
die woonplaats kiest bij
Advocaat L. DENYS,
kantoor houdende te BRUSSEL,
Paleizenstraat 154

tegen :

1. de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen,
2. de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de Minister van Binnenlandse Zaken.

DE Wnd. VOORZITTER VAN DE VIIe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat XXX, van Oegandese nationaliteit, op 1 juli 1994 heeft ingediend om de vernietiging te vorderen van de beslissing van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 3 mei 1994 tot bevestiging van de beslissing van de Minister van Binnenlandse Zaken van 1 maart 1994 tot weigering van verblijf, met bevel om het grondgebied van het Rijk te verlaten;

Gelet op het arrest nr. 51.312 van 26 januari 1995 waarbij de vordering tot schorsing van de tenuitvoerlegging wordt verworpen;

Gezien de regelmatig gewisselde memories van antwoord en wederantwoord;

Gezien het verslag opgemaakt door Eerste Auditeur J. DE COENE;

Gelet op de beschikking van 30 januari 1997 die de neerlegging ter griffie van het verslag en van het dossier gelast;

Gelet op de kennisgeving van het verslag aan partijen en gezien de laatste memorie van de verzoekende partij;

Gelet op de beschikking van 11 oktober 2000 waarbij de terechtzitting bepaald wordt op 14 november 2000, datum waarop de zaak wordt uitgesteld tot de zitting van 21 november 2000;

Gehoord het verslag van Staatsraad L. LAVRYSEN;

Gehoord de opmerkingen van Advocaat F. DAHMANI die, loco Advocaat L. DENYS, verschijnt voor de verzoekende partij, van Adjunct-adviseur Fr. DE NEVE, die verschijnt voor de eerste verwerende partij, en van Advocaat P.'T KINDT die, loco Advocaat C. DECORDIER, verschijnt voor de tweede verwerende partij;

Gehoord het eensluidend advies van Eerste Auditeur-afdelingshoofd H. VERHULST;

Gelet op titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973;

1. Overwegende dat de voornaamste gegevens van de zaak als volgt kunnen worden samengevat :

1.1. De verzoekende partij komt België binnen op 27 februari 1994 en verklaart zich vluchteling op 1 maart 1994.

1.2. Op 1 maart 1994 neemt de Minister van Binnenlandse Zaken een beslissing tot weigering van verblijf, met bevel om het grondgebied van het Rijk te verlaten.

1.3. Op 3 mei 1994 bevestigt de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen deze beslissing die als volgt luidt :

"(...)

Betrokkene werd verhoord op 11 april 1994 op de zetel van het Commissariaat-generaal.

Betrokkenes twee broers werden in februari 1994 door soldaten meegenomen. Nadien vernam ze dat deze twee broers, B. K. en I. S. werden doodgeschoten. Betrokkene kon via het raam ontkomen en ging zich bij de burens verbergen. De buur waarbij ze zich verborg, ging de volgende dag naar betrokkenes huis en vernam dat de soldaten terugkwamen om betrokkene te zoeken. Ze besloot het land te verlaten en kon met de hulp van een zekere S., een vriend van haar broer het vliegtuig naar België nemen. Op 27 februari 1994 kwam ze vanuit Oeganda per vliegtuig naar België.

Eén en ander ondermijnt de geloofwaardigheid van betrokkenes verklaringen. Zo verklaarde betrokkene dat B. en S. broers waren terwijl uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt blijkt dat B. en S. vrienden waren.

In ieder geval maakt het ontbreken van enig document de controle van betrokkenes identiteit en verwantschap met B. en S. onmogelijk.

Er dient tevens gewezen te worden op een tweede tegenstrijdigheid. Zo verklaarde ze tegenover het Commissariaat-generaal dat ze op 27 februari 1994 Oeganda verliet terwijl uit het verslag van de Dienst Vreemdelingenzaken blijkt dat ze op 10 februari 1994 het vliegtuig naar België zou hebben genomen.

Verder blijft ze uiterst vaag over de verdwijning van haar broers, de wijze waarop ze vernam dat haar broers waren doodgeschoten en de eventuele reden voor hun verdwijning. Ze baseerde zich overigens op geruchten en veronderstellingen.

Overigens zegt ze ten overstaan van het Commissariaat-generaal dat ze aan de soldaten kon ontkomen door het raam te springen terwijl uit haar dringend beroep eerder blijkt dat de soldaten haar zouden gezegd hebben dat ze gingen terugkomen om haar op te halen.

Uit wat voorafgaat blijkt dat de aanvraag van betrokkene bedrieglijk is en kennelijk ongegrond, omdat de vreemdeling geen gegevens heeft aangebracht dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen

bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève. Bijgevolg bevestigt de Commissaris-generaal de verblijfsweigering besloten door de gemachtigde van de Minister van Binnenlandse Zaken op 1 maart 1994.

De Commissaris-generaal meent dat de betrokken vreemdeling in de huidige omstandigheden mag worden teruggeleid naar de grens van het land dat hij ontvlucht is, en waar, volgens zijn verklaring, zijn leven, zijn fysieke integriteit of zijn vrijheid in gevaar zou verkeren. De Commissaris-generaal is evenwel van mening dat een eventuele terugleiding moet gebeuren in het licht van de bepalingen vervat in het door België geratificeerde Verdrag inzake de rechten van het kind van 20 november 1989.

(...).".

2.1.1. Overwegende dat verzoekster een eerste en een tweede middel aanvoert die als volgt luiden :

"EERSTE MIDDEL

Schending van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen.

1. De wet van 29 juli 1991 bepaalt dat de bestuurshandelingen die onder haar toepassing vallen moeten gemotiveerd worden (artikel 2). De opgelegde motivering moet in de akte de juridische en feitelijke overwegingen vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en deze motivering moet daarenboven afdoende zijn (artikel 3).
2. Met deze wet werd de reeds bestaande materiële motiveringsplicht van het bestuur aangevuld met een formele motiveringsplicht. De materiële motiveringsplicht wordt beschouwd als een algemeen rechtsbeginsel. Zij is geen doel op zich doch slechts een middel om de legaliteit van bestuurshandelingen na te gaan (VAN ORSHOVEN, P., De uitdrukkelijke motivering van administratieve rechtshandelingen, R.W., 1991-1992, 488). De wet van 29 juli 1991 heeft tot doel de behoorlijke materiële motivering te waarborgen door het uitdrukkelijk opleggen van het weergeven van redenen waarop een beslissing steunt.
3. De uitdrukkelijke Motiveringswet voert een substantieel vormvoorschrift in : de overheid moet op straffe van onwettigheid van de beslissing in de akte van die beslissing zelf de motivering opnemen (VANHEULE, D., 'De motiveringsplicht en de vreemdelingenwet.', T.V.R., 1993, 69). Het vormvoorschrift is substantieel aangezien het in het belang van de rechtsonderhorige is voorgeschreven. Het niet

of niet-voldoende motiveren levert zonder meer de illegaliteit van de bestuurshandeling op wegens schending van een substantieel vormvoorschrift. De wetgever heeft hiermee aan het individu in zijn relaties met de administratie een fundamenteel recht op informatie willen scheppen (LAGASSE, D., 'La Loi du 29 juillet 1991 relative à la motivation formelle des actes administratifs', J.T. 1991, 737).

4. De uitdrukkelijke motivering volstaat niet op zichzelf. De juridische en feitelijke overwegingen die aan de beslissing ten grondslag liggen dienen tevens afdoende te zijn. De juiste draagkrachtige juridische en feitelijke redenen van de beslissing moeten worden vermeld. De ingeroepen redenen moeten pertinent zijn en de beslissing verantwoorden (VAN ORSHOVEN, P., o.c., 491).
- 5.a. De tegenpartij beweert dat de verklaring van verzoekende partij waarin zij stelt dat BYANSI en SEKAMATTE broers waren, ongeloofwaardig is aangezien het Commissariaat-generaal over informatie beschikt waaruit blijkt dat de twee geen broers doch vrienden zijn.
- 5.b. De informatie waarvan sprake werd opgestuurd door het Hoog Commissariaat voor vluchtelingen op aanvraag van de maatschappelijke assistente die verzoekende partij bijstond tijdens haar verhoor. Het is niet omdat in de krantenartikels geschreven wordt dat het om vrienden ging dat hieraan meer geloofwaardigheid dient gehecht te worden dan aan de verklaring van verzoekende partij, wiens verwantschap met betrokken personen niet kon nagekeken worden. Hetgeen in krantenartikels verschijnt komt niet noodzakelijk overeen met de werkelijkheid. Men weet immers niet hoe de journalisten aan hun informatie zijn geraakt en of ze de juistheid van hun bron zijn nagegaan.
- 5.c. Er wordt in de beslissing niet gemotiveerd waarom er meer belang gehecht wordt aan de inhoud van het krantenartikel dan aan de verklaring van verzoekende partij, terwijl wordt toegegeven dat enige verwantschapsband niet kon worden gecontroleerd. In de verschillende verklaringen die afgelegd werden door verzoekende partij, en voor de Dienst Vreemdelingenzaken en voor het Commissariaat-generaal, alsmede in haar dringend beroep, heeft zij steeds gesteld dat BYANSI en SEKAMATTE haar broers waren. Het ontkrachten van haar verklaring omtrent haar familieband is niet gebaseerd op enige tegenstrijdigheid, doch enkel op het feit dat er niet-officiële bronnen voorhanden zijn, met

name krantenartikels, die haar hoedanigheid niet beamen.

- 6.a Verder wordt er gemeend dat verzoekende partij te vaag blijft over de wijze waarop haar broers verdwenen zijn en dat ze haar verklaringen baseert op veronderstellingen en geruchten.
- b. Er wordt geenszins rekening gehouden met de jeugdige leeftijd van verzoekende partij die hoewel in staat om een asielaanvraag in te dienen niet over de maturiteit beschikt van een volwassene teneinde een klare en duidelijke uitleg te geven omtrent de feiten die ze heeft meegemaakt en die haar ertoe aangezet hebben om haar land te verlaten. De tegenpartij heeft bijgevolg geen rekening gehouden met de feitelijke omstandigheden, meer bepaald de maturiteit waarover deze bepaalde asielzoeker (niet) beschikt.
- 7.a. Er wordt tenslotte gesteld dat verzoekende partij tegenstrijdige verklaringen zou hebben afgelegd aangezien zij op het Commissariaatgeneraal verklaard heeft aan de soldaten te kunnen ontkomen door uit het raam te springen terwijl uit haar dringend beroep eerder blijkt dat soldaten haar zouden gezegd hebben dat ze gingen terugkomen om haar op te halen.
- b. De tegenpartij spreekt hier enkel over een veronderstelde tegenstrijdigheid aangezien hij niet met zekerheid de draagkracht van hetgeen in het dringend beroep vervat is kan inschatten. De tegenpartij meent een tegenstrijdigheid te kunnen afleiden, doch weet het niet met zekerheid. Een eventuele tegenstrijdigheid kan niet de grondslag vormen om een asielaanvraag onontvankelijk te verklaren.

Het middel is bijgevolg gegrond.

TWEEDE MIDDEL

Schending van het algemeen rechtsbeginsel volgens dewelke de rechten van verdediging dienen te worden geëerbiedigd, alsmede van het zorgvuldigheidsbeginsel en schending van de principes vooropgesteld door het Hoog Commissariaat van de Verenigde Naties voor Vluchtelingen zoals voorzien in de "Guide des procédures et critères pour déterminer le statut des réfugiés"

- 1. Gelet op het bijzondere karakter van de asielprocedure dient de bevoegde overheid de kandidaat-vluchtelingen met de meeste zorg te ondervragen.
- 2. Het is immers zo dat de omstandigheden waarin de kandidaat zijn land heeft verlaten vaak met zich meebrengen dat hij zich in de onmogelijkheid bevond bewijsstukken of andere

documenten met zich mee te nemen die zijn asielaanvraag zouden kunnen staven.

3. De onderzoeker zal in dat geval met de kandidaat-vluchteling de pertinente feiten vaststellen en evalueren, desnoods zal hij trachten bewijzen te verzamelen. Indien het niet mogelijk is om bewijzen te verzamelen zal aan de asielzoeker het voordeel van de twijfel moeten worden gelaten voorzover de verklaringen geloofwaardig zijn en er geen goede redenen zijn om dat voordeel niet toe te kennen (VANHEULE., D.; "Vluchtelingen. Een overzicht van de wet van 6 mei 1993", 1993, 13, verwijzend naar het Handboek).
4. De "Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié" (Genève, 1979) bepaalt dat het feitenonderzoek als volgt dient te verlopen :
 - a) De aanvrager moet :
 - de waarheid vertellen en zijn of haar volledige medewerking verlenen aan de onderzoeker voor de vaststelling van de feiten.
 - zich inspannen om tot staving van zijn of haar beweringen alle bewijsmiddelen waarover hij of zij beschikt aan te brengen, en op voldoende wijze de afwezigheid van enig bewijs verklaren. Indien nodig, moet hij of zij zich inspannen om bijkomende bewijsmiddelen aan te brengen.
 - alle pertinente informatie over zichzelf of zijn of haar verleden geven en dit op een zodanig gedetailleerde wijze als nodig is om de onderzoeker in staat te stellen om tot de vaststelling van de feiten over te gaan. Hij of zij moet op plausibele wijze verantwoordingen geven van alle redenen die hij inroept tot staving van de erkenningsaanvraag en moet antwoorden op alle vragen die hem of haar worden gesteld.
 - b) De onderzoeker moet :
 - bekomen van de aanvrager dat die zijn of haar zaak op een zo volledig mogelijke wijze duidelijk maakt met alle elementen waarover hij of zij beschikt
 - de geloofwaardigheid van de aanvrager beoordelen en de aangebrachte bewijselementen beoordelen (en indien nodig het voordeel van de twijfel verlenen) teneinde de objectieve en subjectieve elementen van de aanvraag duidelijk te maken
 - deze elementen toetsen aan het Vluchtelingenverdrag
5. Er dient bijgevolg hecht te worden samengewerkt teneinde de waarheid te achterhalen. Er zal geen geloof gehecht worden aan de verklaringen van de kandidaat indien er geen bewijzen voorhanden zijn en indien deze leugenachtig

zijn of op diverse punten tegenstrijdigheden bevatten.

6. De Commissaris-generaal heeft de toestand kennelijk verkeerd geapprecieerd door geen geloof te hechten aan de verklaring van verzoekende partij gelet op het feit dat deze niet volledig overeenkwam met hetgeen in krantenknipsels vermeld stond. De krantenknipsels werden aangebracht door verzoekende partij en men ziet niet in waarom zij iets anders zou verklaren dan hetgeen in de artikels vermeld stond indien ze niet de waarheid spreekt. Bovendien heeft verzoekende partij steeds voorgehouden dat het om haar broers ging en niet om twee vrienden. In geen enkele van de verklaringen die zij schriftelijk of mondeling heeft afgelegd kan er enig spoor van tegenstrijdigheid worden gevonden.
7. De Commissaris-generaal geeft de voorkeur aan de informatie vervat in de krantenartikels zonder zich enige moeite te getroosten teneinde de verwantschap van verzoekende partij na te gaan en terwijl er door haar geen enkele tegenstrijdige verklaring afgelegd werd.
8. De Commissaris-generaal had bij de analyse van het dossier en het gebrek aan bewijselementen tevens dienen rekening te houden met de jeugdige leeftijd van verzoekende partij en met het feit dat het voor haar daardoor nog moeilijker is aan informatie te geraken.

Het tweede middel is bijgevolg gegrond";

2.1.2. Overwegende dat de Commissaris-generaal tot de tweevoudige conclusie komt dat verzoeksters aanvraag bedrieglijk en kennelijk ongegrond is; dat de bedrieglijkheid wordt vastgesteld aan de hand van een drietal tegenstrijdigheden, met name de verwantschapsband met B. en S., het tijdstip waarop ze haar land verliet en de wijze waarop ze aan de soldaten kon ontkomen; dat de Commissaris-generaal in verband met de kennelijke ongegrondheid overweegt dat verzoekster uiterst vaag blijft over de verdwijning van haar broers, de wijze waarop ze vernam dat haar broers waren doodgeschoten en de eventuele reden voor hun verdwijning; dat verzoekster dit motief niet betwist; dat de Commissaris-generaal redelijkerwijs alleen al op basis van dit motief de beslissing van de Minister van

Binnenlandse Zaken van 1 maart 1994 tot weigering van verblijf kon bevestigen; dat of de drie tegenstrijdigheden al dan niet correct zijn vastgesteld hieraan geen afbreuk doen; dat verzoekster niet aannemelijk maakt dat er geen rekening werd gehouden met haar jeugdige leeftijd; dat de Commissaris-generaal immers adviseert dat "een eventuele terugleiding moet gebeuren in het licht van de bepalingen vervat in het door België geratificeerde Verdrag inzake de rechten van het kind van 20 november 1989"; dat verzoekster louter betoogt dat de rechten van verdediging zouden zijn geschonden, zonder deze kritiek verder uit te werken; dat de bestreden beslissing de feitelijke en juridische overwegingen bevat die eraan ten grondslag liggen; dat het eerste en het tweede middel niet gegrond zijn;

2.2.1. Overwegende dat verzoekster een derde middel aanvoert dat als volgt luidt :

"DERDE MIDDEL

Schending van het artikel 118 van het Koninklijk Besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

1. Het artikel 118 van het Koninklijk Besluit stipuleert dat behoudens bijzondere beslissing van de Minister die de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onder zijn bevoegdheid heeft, of zijn gemachtigde, er geen bevel om het grondgebied te verlaten mag worden afgegeven aan een vreemdeling die minder dan achttien jaar oud is of die volgens zijn personeel statuut minderjarig is. Dat bevel om het grondgebied te verlaten wordt vervangen door een bevel tot terugbrenging overeenkomstig het model van de bijlage 38.
2. Volgens deze bepaling kan er bijgevolg geen maatregel van verwijdering van het grondgebied worden genomen ten aanzien van een minderjarige die niet bijgestaan wordt door een volwassene die voor hem verantwoordelijk is. Dit principe stemt overeen met het artikel 16 van de Conventie van de Rechten van het Kind waarin in een bescherming voorzien wordt voor het kind die tijdelijk of definitief beroofd wordt van zijn familiale omgeving.

3. Op 1 maart 1994 werd aan verzoekende partij, die op 27 augustus 1978 geboren werd en bijna 16 jaar oud is, een beslissing tot weigering van verblijf betekend met bevel om het grondgebied te verlaten. Onderaan werd wel met handschrift melding gemaakt van het bestaan van het artikel 118 van het K.B. van 8 oktober 1981 doch er werd geenszins afstand gedaan van het bevel.
4. De Commissaris-generaal bevestigt de beslissing die genomen werd door de Dienst Vreemdelingenzaken en blaast het bevel het grondgebied te verlaten nieuw leven in.
5. Het bevel het grondgebied te verlaten schendt de bepalingen van artikel 118 van het K.B. van 8 oktober aangezien er wordt voorzien dat er slechts een bevel aan een minderjarige kan betekend worden indien de daartoe bevoegde minister een bijzondere beslissing neemt en dat er in dit geval zulke beslissing niet genomen werd.
6. Anderzijds dient te worden vastgesteld dat het gegeven bevel in de vorm van een bijlage 26 bis slechts een termijn van 5 dagen toekent aan verzoekende partij om het grondgebied te verlaten hetgeen in strijd is met de termijn die wordt toegekend in de bijlage 38 die had moeten worden betekend, namelijk 30 dagen.
7. Het bevestigde bevel verleend in de vorm van een bijlage 26bis is bijgevolg in strijd met artikel 118 van het K.B. van 8 oktober 1981. Ook al heeft men aan verzoekende partij de hoedanigheid van vluchteling niet toegekend, dan kon en mocht men haar in geen geval dit bevel betekenen, en naderhand bevestigen, aangezien er aan haar als minderjarige zonder verantwoordelijke volwassene een voorlopig verblijfsrecht dient te worden toegekend.
Het middel is bijgevolg gegrond";

2.2.2. Overwegende dat het middel feitelijke grondslag mist; dat de beslissing van de Minister van Binnenlandse Zaken van 1 maart 1994 tot weigering van verblijf, met bevel om het grondgebied van het Rijk te verlaten, uitdrukkelijk melding maakt van artikel 118 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981; dat aan verzoekster derhalve de waarborg werd gegeven dat ze eventueel zal worden teruggebracht overeenkomstig artikel 118 van voornoemd koninklijk besluit; dat de Commissaris-generaal tevens adviseert verzoekster terug

te brengen met toepassing van voornoemd voorschrift; dat het derde middel niet gegrond is,

B E S L U I T :

Artikel 1.

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2.

De kosten van het beroep, bepaald op vierduizend frank, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting, op zestien januari tweeduizendeen, door :

de HH. L. LAVRYSEN,	wnd. kamervoorzitter,
	staatsraad,
M. MILOJKOWIC,	toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. MILOJKOWIC.

L. LAVRYSEN.